

Arrest

nr. 126 120 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. MIHUT en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 16 oktober 2008 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige (bijlage 19). Op 28 april 2009 verkrijgt zij een E-kaart.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam : K., M. N., Nationaliteit : Roemenië, Geboortedatum : 24.11.1977, Geboorteplaats : Braila, Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te : (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene deed de aanvraag tot verblijf op 16.10.2008. Ter staving van de aanvraag als zelfstandige legde ze volgende documenten voor: een attest van een boekhouder betreffende haar inkomen als zelfstandige, een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, een uittreksel zoals verschenen in het Belgisch staatsblad waarin staat dat betrokkene wordt aangesteld tot meewerkend vennoot en een verslag van de algemene vergadering van 11.02.2009. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht (overeenkomstig het toenmalige art. 50, §2,2° van het KB van 8.10.1981).

Uit nader onderzoek bleek nadien dat er mogelijks iets aan de hand was met de zelfstandige activiteit van mevrouw. Er bleek namelijk uit het Belgisch staatsblad dat betrokkene precies 2 dagen nadat zij het verblijfsrecht had bekomen, haar mandaat als meewerkend vennoot had neergelegd nl. op 1.4.2009. Betrokkene maakte daar nooit melding van bij de gemeente, ook niet bij het afhalen van de E-kaart. Later wendde betrokkene (en haar gezin) zich tot het ocmw om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Gezien deze merkwaardige gang van zaken stelde het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) een onderzoek in naar de waarachtigheid van de oorspronkelijke zelfstandige activiteit. Betrokkene werd daarbij verzocht gegevens te verstrekken. Heden blijkt dat betrokkene haar medewerking niet verleende. Dientengevolge concludeert de RSVZ dat bij gebrek aan bewijs van de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit, betrokkene aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds dient geschrapt te worden. Er werd aan de sociale kas de opdracht gegeven de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten, alsook de Dienst Vreemdelingenzaken werd op de hoogte gebracht.

Gezien de RSVZ met terugwerkende kracht het statuut van zelfstandige aan betrokkene ontzegt, verkreeg betrokkene onrechtmatig het verblijfsrecht als zelfstandige. Betrokkene werd op basis van de voorgelegde documenten, onrechtmatig door de Dienst Vreemdelingenzaken als zelfstandige beschouwd. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkregen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het duurzaam verblijfsrecht van de Burger van de Unie. Het is wel degelijk evenredig zowel een einde te stellen aan het duurzaam verblijfsrecht als aan het gewone verblijfsrecht gezien het beëindigen van de vermeende zelfstandige activiteit twee dagen na het bekomen van het verblijfsrecht en het niet meewerken aan het onderzoek van de RSVZ duidelijk maakt dat de misleiding vooral op de Dienst Vreemdelingenzaken was gericht.

*Voor zover betrokkene intussen alsnog enige reguliere activiteit zou hebben ontplooid in België (bvb tewerkstelling) moet worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat betrokkene op onrechtmatige wijze het (duurzaam) verblijfsrecht heeft bekomen. Overeenkomstig het rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ kunnen geen rechten worden ontleend aan deze tewerkstelling.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40 en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het beginsel van goed bestuur, minstens de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing, de onjuistheid van de feitelijke redenen voor de bestreden beslissing, de ontoereikendheid of de strijdigheid in de zaak en/of de motieven, de schending van de zorgplicht*”, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt geadstrueerd als volgt:

« Overwegende dat de verwerende partij haar beslissing motiveert op basis van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980, inroepend dat verzoekster haar verblijfsrecht op frauduleuze wijze zou hebben verkregen;

Dat dit motief wordt betwist om de volgende redenen:

- de aanvraag van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied werd ingediend op 16 oktober 2008;
- verzoekster heeft stappen ondernomen om een statuut van zelfstandige en meewerkend vennoot te verkrijgen in het kader van de b.v.b.a. OKTAY (stuk nr. 5);
- korte tijd nadat ze aan alle voorwaarden voldeed, verzoekster zag zich gedwongen om haar beroepsactiviteit te beëindigen om medische redenen (stuk nr. 11);
- de beroepsactiviteit van verzoekster, namelijk het werk in een snackbar, was niet meer verenigbaar met haar zwaardere toestand;
- om die reden heeft de echtgenoot van verzoekster A de beroepsactiviteit overgenomen die was begonnen door verzoekster;

Dat het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" in geen enkel geval kan worden toegepast op de situatie van verzoekster, aangezien zij ter goeder trouw heeft gehandeld;

Dat de Belgische Staat nergens een bewijs levert van de vermeende fraude uit hoofde van verzoekster en dat ze artikel 452septies van de wet van 15 december 1980 verkeerdelijk toepast;

Overwegende dat in toepassing van artikel 40, § 4, lid 1,1° van de wet van 15 december 1980, elke burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij "1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt";

Dat verzoekster de verwerende partij verwijt om te zijn voorbijgegaan aan artikel 40 van de wet, door haar het verblijfsrecht te ontzeggen hoewel ze binnen het toepassingsgebied van deze bepaling valt. Ze merkt in dit opzicht op dat verzoekster is tewerkgesteld als werknemster en aan haar werkgever gebonden is door een arbeidscontract voor onbepaalde duur, dat zij aantoont met twee documenten die worden bijgevoegd bij haar inleidende verzoekschrift (stuk nr. 3);

Dat bovendien verzoekster voldoende bestaansmiddelen kan aantonen om te voorkomen dat ze tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

Dat verzoekster een hypothécaire lening heeft verkregen en daardoor haar solvabilités en financiële onafhankelijkheid kan aantonen (stukken nr. 9-10);

Dat de Belgische Staat, door geen rekening te houden met deze elementen, zich schuldig maakt aan schending van artikel 40 §4 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om verzoekster te ondervragen voordat ze de betwiste beslissing nam en dat verzoekster, ter goeder trouw, aantoont dat ze sinds maart 2013 is tewerkgesteld in België (stukken nr. 3-4);

Overwegende dat, aan de hand van de onderstaande elementen, verzoekster de schending inroept van de artikels 40 en 42septies van de wet van 15 december 1980, de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van goed bestuur, minstens de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing, de onjuistheid van de feitelijke redenen van de bestreden beslissing, de ontoereikendheid of strijdigheid in de zaak en/of de motieven, de schending van de zorgplicht (sic) en van de zorgvuldigheidsplicht; »

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoekster de schending van "het beginsel van goed bestuur" aanvoert, merkt de Raad op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van goed bestuur als zelfstandige rechtsnorm. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van “*de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing, de onjuistheid van de feitelijke redenen voor de bestreden beslissing, de ontoereikendheid of de strijdigheid in de zaak en/of de motieven*” evenals uit haar verdere betoog blijkt dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de *in casu* bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.1.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat gezien het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: het RSVZ) met terugwerkende kracht het statuut van zelfstandige aan verzoekster ontzegt, zij onrechtmatig het verblijfsrecht als zelfstandige verkreeg op basis van de voorgelegde documenten. Meer bepaald stelt verwerende partij vast dat verzoekster het verblijfsrecht verwierf als zelfstandige middels het overleggen van een attest van een boekhouder betreffende haar inkomen als zelfstandige, een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, een uittreksel zoals verschenen in het Belgisch staatsblad waarin staat dat betrokkene wordt aangesteld tot meewerkend vennoot en een verslag van de algemene vergadering van 11 februari 2009, maar dat uit onderzoek van het RSVZ, waaraan verzoekster overigens niet meewerkte en dat werd ingesteld nadat uit het Belgische Staatsblad bleek dat verzoekster precies twee dagen nadat zij het verblijfsrecht had bekomen, met name op 1 april 2009, haar mandaat als meewerkend vennoot had neergelegd en dat zij zich tot het ocmw had gewend om in het levensonderhoud van haar gezin te kunnen voorzien, blijkt dat bij gebrek aan bewijs van de uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit de aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds dient geschrapt te worden en er aan de sociale kas de opdracht gegeven werd de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. De documenten waarmee verzoekster tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben, zijn volgens de verwerende partij van doorslaggevende aard geweest om het verblijfsrecht toe te staan, zodat er overeenkomstig artikel 42septies een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Verzoekster betwist niet dat voormelde documenten doorslaggevend waren om haar verblijfsrecht erkend te zien, noch betwist zij dat zij reeds op 1 april 2009 haar mandaat als meewerkend vennoot heeft neergelegd en dat zij daarvan nooit melding heeft gemaakt, maar stelt enerzijds dat zij stappen heeft ondernomen om een statuut van zelfstandige en meewerkend vennoot te verkrijgen in het kader van de bvba (...), waarbij zij verwijst naar een attest van aansluiting bij een sociale kas vanaf 1 oktober 2012, dus van meer dan drie jaar na de neerlegging van haar mandaat als meewerkend vennoot, en anderzijds dat zij omwille van haar zwangerschap haar beroepsactiviteit beëindigd heeft, verwijzend naar een medisch attest van 18 februari 2009. Zij betoogt verder dat het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" in casu niet kan worden toegepast aangezien zij te goeder trouw heeft gehandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich gesteund heeft op onderzoek dat werd ingesteld door de RSVZ en dat deze instantie, die bevoegd is voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen, besliste dat er onvoldoende bewijskrachtige gegevens voorhanden waren die wezen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. De RSVZ gaf derhalve de uitdrukkelijke opdracht aan verzoeksters sociale verzekeringsfonds om haar aansluiting als zelfstandige retroactief stop te zetten, beslissing die rechtsgevolgen inhield voor verzoekster.

Verzoekster geeft dan wel aan niet akkoord te zijn met het gevoerde onderzoek van de RSVZ dat resulteerde in de beslissing waarbij het sociale verzekeringsfonds opdracht werd gegeven de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten, maar verzoeksters betoog omtrent de reden van het stopzetten van haar beroepsactiviteiten en haar pogingen om het statuut van zelfstandige te krijgen in het kader van de bvba (...) is niet dienstig in het kader van huidige procedure voor de Raad. De Raad is immers niet bevoegd zich uit te spreken over de betwisting of verzoekster sinds 11 februari 2009 al dan niet zelfstandige is geweest. Indien verzoekster meent dat het RSVZ onterecht besloten heeft tot haar schrapping, had zij zelf stappen moeten ondernemen bij het RSVZ en haar sociaal verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. Verzoekster toont niet aan dit te hebben gedaan, laat staan met een gunstig gevolg. Dit klemt des te meer waar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het RSVZ verzoekster heeft verzocht om gegevens te verstrekken in het kader van haar onderzoek, maar verzoekster haar medewerking niet verleende, wat zij overigens op generlei wijze betwist.

Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij op dat ogenblik als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld door de hiertoe bevoegde overheidsinstelling dat geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige blijkt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verwerende partij besluit dat zij werd misleid door de voorlegging van stukken die wezen op een effectieve zelfstandige activiteit en die doorslaggevend waren voor de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij, zodat de Raad niet inziet waarom de verwerende partij in deze een grondiger onderzoek had dienen te verrichten.

Met haar betoog dat artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet geschonden is omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij intussen tewerkgesteld is als werknemster, over voldoende bestaansmiddelen beschikt en haar solvabiliteit en financiële onafhankelijkheid kan aantonen doet verzoekster geen afbreuk aan het concrete motief dat op een eventuele tewerkstelling betrekking heeft, met name wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "*Voor zover betrokkene intussen alsnog enige reguliere activiteit zou hebben ontplooid in België (bvb tewerkstelling) moet worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat betrokkene op onrechtmatige wijze het (duurzaam) verblijfsrecht heeft bekommen. Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan deze tewerkstelling.*"

In de mate dat verzoekster in verband met haar tewerkstelling sinds maart 2013 betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat de verwerende partij heeft nagelaten verzoekster te ondervragen vooraleer de bestreden beslissing te nemen, wijst de Raad er op dat het aan verzoekster die een verblijfsrecht heeft verkregen als zelfstandige toekomt om verwerende partij op de hoogte te brengen van wijzigingen in haar situatie die van die aard zijn dat verzoeker wist of minstens moest weten dat ze een weerslag zouden kunnen hebben op haar verblijfsituatie. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid, waarop verzoekster zich beroept, geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verwerende partij zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze

zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van enig ander niet nader toegelicht beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden weerhouden.

Waar verzoekster dus thans, in haar verzoekschrift voor de eerste keer betoogt dat zij momenteel tewerkgesteld is als werknemster en haar betoog er op gericht is aan te tonen dat zij een verblijfsrecht kan doen gelden als werknemer, merkt de Raad op dat de verwerende partij geen rekening kon houden met de verschillende stukken die niet eerder voorlagen bij het bestuur, doch voor het eerst worden gevoegd in de procedure voor de Raad. De Raad zou voorts zelf zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De thans aangevoerde gegevens doen hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster zich ten tijde van haar aanvraag ten onrechte heeft voorgedaan als een zelfstandige, zoals dat overigens ook al in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De Raad acht het, samengevat, niet kennelijk onredelijk en al evenmin onzorgvuldig dat de verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een beslissing van een overheidsinstelling waarin tot de retroactieve schrapping als zelfstandige van verzoekster werd besloten.

2.1.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Aangezien dit het enige middel is in het verzoekschrift dat is gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, blijft deze beslissing onverminderd overeind.

2.2.1. Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

Het middel wordt toegelicht als volgt:

*“Overwegende dat de bestreden beslissing in schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens genomen is;
Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geen onevenredige inmenging van enig openbaar gezag toestaat in het privé- en familielevens;
Overwegende dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun vier kinderen een vaste familiecel in België vormen;
Dat drie van de vier kinderen al jaren in België school lopen (stuk nr. 12-13);
Dat verzoekster en haar echtgenoot intensief het Nederlands leren (stuk nr. 8);
Dat bestreden beslissing genomen werd zonder met deze feiten rekening te houden en zo bovenvermeld Verdrag geschonden werd;
Dat de motivering ervan door verwerende partij ontoereikend en onvoldoende is;”*

2.2.2. De verwerende partij antwoordt als volgt in haar nota :

*“De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.
“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)
“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)
De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.*

Verweerder merkt dienaangaande op dat - en dit blijkt ook uit het administratief dossier - ten aanzien van de echtgenoot van verzoekende partij en haar vier kinderen op 05.11.2013 een beslissing werd genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zodat ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij een einde werd gesteld aan hun legaal verblijf in het Rijk.

Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat er sprake kan zijn van een beschermd privéleven dat door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Terwijl het loutere feit dat verzoekende partij alhier financiële belangen zou hebben gelet op het feit dat zij een hypothecaire lening lopen heeft voor een woning, niet maakt dat er noodzakelijkerwijze sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in het Rijk.

Ten overvloede, "Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

En "Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004)." (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. "Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het familieleven van verzoekster met haar echtgenoot en kinderen wordt niet betwist.

In casu gaat het om de beëindiging van het verblijfsrecht –en niet, zoals de verwerende partij ten onrechte laat gelden een eerste verzoek om toelating- en dus is er sprake van een inmenging, zoals voorzien in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft, wordt niet betwist. Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van verzoekster en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

In de mate dat verzoekster zich beroept op het gezinsleven dat hier in België bestaat met haar echtgenoot en haar vier kinderen, dient erop te worden gewezen dat te hunnen aanzien evenzeer een beslissing tot beëindiging van hun verblijfsrecht werd genomen, precies omwille van de fraude die door huidig verzoekster –in functie van wie zij hun verblijfsrecht hadden gekregen- werd gepleegd. Daargelaten de vraag of de betekening van deze beslissing ook in hunnen hoofde gepaard ging met de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten –het administratief dossier blijkt op dit vlak niet volledig te zijn – moet erop worden gewezen dat deze beslissing door de betrokkenen werd aangevochten met een beroep dat bij de Raad is gekend onder het nummer 145 755. In het kader van dit beroep oordeelde de Raad het volgende:

“2.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het wordt toegelicht als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing in schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens genomen is;

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geen onevenredige inmenging van enig openbaar gezag toestaat in het privé- en familielevens;

Overwegende dat verzoeker samen met haar echtgenote en hun vier kinderen een vaste familiecel in België vormen;

Dat drie van de vier kinderen al jaren in België school lopen (stuk nr. 12-13);

Dat verzoekster en haar echtgenoot intensief het Nederlands leren (stuk nr. 8);

Dat bestreden beslissing genomen werd zonder met deze feiten rekening te houden en zo bovenvermeld Verdrag geschonden werd;

Dat de motivering ervan door verwerende partij ontoereikend en onvoldoende is;”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota :

“De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder merkt dienaangaande op dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij en diens vier kinderen, terwijl - en dit blijkt ook uit het administratief dossier - ten aanzien van de echtgenote van verzoekende partij op 05.11.2013 een beslissing werd genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), zodat ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij een einde werd gesteld aan hun legaal verblijf in het Rijk.

Verder maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat er sprake kan zijn van een beschermd privéleven dat door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Terwijl het loutere feit dat verzoekende partij alhier financiële belangen zou hebben gelet op het feit dat zij een hypothecaire lening lopen heeft voor een woning, niet maakt dat er noodzakelijkerwijze sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in het Rijk.

Ten overvloede, “Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

En “Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. "Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwrict'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte."

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde uit eigen beweging in de bestreden beslissing omtrent artikel 8 van het EVRM motiveerde, voornamelijk vanuit het oogpunt van het gezinsleven.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- of privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel dient te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Niettemin, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140). De vraag die zich thans stelt is of de Staat binnen haar beleidsruimte rekening heeft gehouden met alle elementen die het gezins- en privéleven van de verzoekende partijen kenmerken en dienvolgens de billijke afweging waarvan sprake (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.). De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een zekere onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van de billijke belangenafweging.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat omtrent de "mogelijkse humanitaire bezwaren of art 8 EVRM" wordt geoordeeld dat zij geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van de beslissing omdat, ten eerste, verzoekers als familieleden van een burger van de Unie, in het gezelschap van die burger, in elke lidstaat naar wens kunnen integreren en medische verzorging kunnen krijgen, een gezinsleven kunnen

opbouwen edm, ten tweede omdat het gezin niet uit mekaar worden gehaald nu door verzoeker een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie uit Roemenië wordt voorgelegd en daaruit wordt afgeleid dat het gezin eerder gezamenlijk in Roemenië verbleef, zodat het beëindigen van het verblijfsrecht van de familie in België helemaal niet hoeft te betekenen dat het gezin uit elkaar zou worden gehaald.

In casu stelt de Raad vast noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekers en hun echtgenote/moeder wordt betwist of weerlegd. De verwerende partij stelt dienaangaande dat aangezien alle leden van het gezin in het bezit werden gesteld van een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht niet is aangetoond dat het gezinsleven in het gedrang zou komen.

Er is echter meer dan alleen het gezinsleven dat hier speelt. Zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift hebben aangevoerd, is er namelijk ook het element van de schoolgaande kinderen. Aangezien de kinderen allemaal met hun geboortedatum worden vermeld in de bestreden beslissing, kon de verwerende partij weten dat het –behoudens wat de jongste betreft– om schoolgaande kinderen gaat. De verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift stukken waaruit in ieder geval blijkt dat M en M.K. school lopen in een lagere school sedert, respectievelijk het schooljaar 2010-2011 en 2011-2012 en dat L.K. is ingeschreven in een Brusselse middelbare school.

Indien er kinderen zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143) Tenslotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144)

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de zaak kenmerken. Een en ander kan niet los worden gezien van de situatie waarin de kinderen zich thans bevinden, afgewogen tegen de situatie waarin ze zich zullen bevinden na hun verwijdering van het grondgebied. De verwerende partij gaat er in casu van uit dat de verzoekers zich naar Roemenië zullen begeven, land van herkomst van de moeder. Hoewel er wel zeer beknopt een aantal beschouwingen worden gewijd aan de situatie van het gezin, in zijn geheel, in een EU-lidstaat, zijn er geen gegevens voorhanden, noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier, waaruit zou blijken dat het aspect van de schoolgaande kinderen en hun aanpassingsmogelijkheden afdoende zou zijn onderzocht door de verwerende partij en dat daarmee zou zijn rekening gehouden bij de reeds meer vermelde belangenafweging.

Er kan dus, samengevat, worden gesteld dat uit de bestreden beslissing weliswaar enige belangenafweging blijkt, maar dat hierbij niet alle voornamelijk elementen die de voorliggende situatie kenmerken bij deze afweging werden betrokken. In het bijzonder werd de situatie van de schoolgaande kinderen ruimschoots onderbelicht, terwijl deze situatie toch deel uitmaakt van het privéleven van de betrokkenen. In die omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesproken van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging. De verzoekende partijen kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat met deze feiten geen rekening werd gehouden en zo artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

De verwerende partij betoogt in haar nota dan wel dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft waarbij verzoekers kunnen terugkeren indien zij zich in het bezit hebben gesteld van de vereiste binnenkomstdocumenten, maar gaat geheel voorbij aan het gegeven dat de fraude gepleegd door de moeder in het kerngezin al dan niet rechtstreeks aan de oorsprong ligt van de thans genomen beslissingen in hoofde van alle leden van het kerngezin, en niet het ontbreken van de vereiste binnenkomstdocumenten, zodat het verre van zeker is dat de verzoekers hier voor een tijdelijke verwijdering staan.

Het middel is in de besproken mate gegrond.”

Verzoekster stelt onder meer dat zij samen met haar echtgenoot en hun vier kinderen een familiecel vormen in België en dat haar kinderen hier schoollopen. Zij voegt daartoe de nodige attesten bij. Nu in het arrest nr. 126 119 van 23 juni 2014 werd vastgesteld dat de beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht niet deugdzzaam werd gemotiveerd aangaande de situatie van de kinderen en dat om die reden deze beslissing moet worden vernietigd, kan de Raad er niet zonder meer van uitgaan dat de verwerende partij in hoofde van verzoekster wél de vereiste belangenafweging zou hebben doorgevoerd met betrekking tot alle aspecten van het gezins- en privéleven van verzoekster en de vraag of zij dat desgevallend zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst of elders. Immers, de aanwezigheid van de kinderen is één van de meest doorslaggevende elementen in dat gezins- en privéleven. Het administratief dossier geeft hieromtrent geen indicaties die verder gaan dan datgene dat niet deugdzzaam werd bevonden in de voormelde vernietigde beslissing aangaande haar echtgenoot en kinderen. In die omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesproken van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij aangeeft dat niet met alle elementen rekening werd gehouden en zo artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient, gelet op het voorgaande, geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, gericht tegen de in artikel 1 vernietigde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS